

planlagt ophold i denne medlemsstat i mere end tre måneder

ii) »visum til kortvarigt ophold«: en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, der er truffet af en medlemsstat, og som kræves i forbindelse med indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat på højst tre måneder

iii) »transitvisum«: en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, der er truffet af en medlemsstat, og som kræves i forbindelse med indrejse med henblik på transit gennem denne medlemsstats eller flere medlemsstaters område bortset fra lufthavnstransit

iv) »lufthavnstransitvisum«: en tilladelse eller en afgørelse, som giver den transitvisumpligtige tredjelandstatsborger ret til, under en mellemlanding eller en overførsel mellem to delstrækninger af en international flyvning, at opholde sig i en lufthavns transitområde, men som ikke giver ret til indrejse på den pågældende medlemsstats område.

KAPITEL II

ALMINDELIGE PRINCIPPER

Artikel 3

1. Medlemsstaterne behandler ansøgninger fra enhver tredjelandstatsborger, der indgiver en asylansøgning ved medlemsstaternes grænse eller på deres område. En asylansøgning behandles kun af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III.

2. Uanset stk. 1 kan enhver medlemsstat dog behandle en asylansøgning, som den får forelagt af en tredjelandstatsborger, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning. I så fald bliver vedkommende medlemsstat den ansvarlige stat i henhold til denne forordning og påtager sig de forpligtelser, der er forbundet med dette ansvar. I givet fald underretter den den medlemsstat, der tidligere var ansvarlig, eller den medlemsstat, der gennemfører en procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den medlemsstat, der har modtaget en anmodning om at overtage eller tilbagetage ansøgeren.

3. Enhver medlemsstat bevarer muligheden for i medfør af sin nationale lovgivning at sende en asylansøger til et tredjeland under overholdelse af bestemmelserne i Genève-konventionen.

4. Asylansøgeren underrettes skriftligt og på et sprog, som den pågældende med rimelighed må forventes at forstå, om anvendelsen af denne forordning samt om dens frister og dens virkninger.

Artikel 4

1. Proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter denne forordning, indledes, så snart en asylansøgning indgives for første gang i en medlemsstat.

2. En asylansøgning betragtes som indgivet på det tidspunkt, hvor en af asylansøgeren indgivet formular eller en af myndighederne udfærdiget rapport er kommet den pågældende medlemsstats myndigheder i hænde. I tilfælde, hvor der ikke er tale om en skriftlig ansøgning, skal tidsrummet mellem ansøgerens hensigtserklæring og udfærdigelsen af en rapport være så kort som muligt.

3. Ved anvendelsen af denne forordning betragtes den situation, som et mindreårigt barn, der ledsager asylansøgeren, og som falder ind under definitionen af et familiemedlem i artikel 2, litra i), befinder sig i, som værende uløseligt forbundet med den situation, som barnets forælder eller værge befinder sig i, og ansvaret for denne situation påhviler den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen fra den pågældende forælder eller værge, selv når den mindreårige ikke selv har indgivet en asylansøgning. På samme måde behandles børn født efter asylansøgnernes ankomst til medlemsstaternes område, uden at det er nødvendigt at indlede en ny procedure for overtagelse af ansvaret for dem.

4. Indgives en asylansøgning til de kompetente myndigheder i en medlemsstat af en ansøger, der befinder sig på en anden medlemsstats område, påhviler afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, den medlemsstat, på hvis område asylansøgeren befinder sig. Denne medlemsstat underrettes straks af den medlemsstat, der har fået forelagt asylansøgningen, og betragtes derefter i henhold til denne forordning som den medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til.